

Lowie de Bie
www.all-1.nl
www.lowiedebie.nl
Voor een afspraak, bel 0613393433

Cosmo-reporter gaat terug naar vorige levens

‘Ik zie mezelf liggen, ik ga dood’

Haar vriendinnen verklaren haar voor gek, maar Cosmo's Annemarie wil het weten: wie was ik in mijn vorige leven? Ze gaat in regressie-therapie – en dat blijkt heftiger dan gedacht. “De tranen rollen in rap tempo over mijn wangen. Wat overkomt me nu weer?”

voordeurdrempel achtergebleven. Vier. Ineens begin ik toch nerveus te worden. Het gevoel dat je krijgt als je in een achtbaan zit, vlak voordat je karretje zich naar beneden stort. Drie. Is dit eigenlijk wel veilig? Ik moet straks nog wel een uur naar huis rijden. Twee. Trillen mijn ogen nu werkelijk zo hard? Wat gebeurt er? Het voelt alsof ik in wakkere toestand in de REM-fase van mijn slaap terecht kom. Eén. Ik voel rust over mij komen. Mijn gedachten schieten niet meer alle kanten op, maar ik durf me volledig over te geven aan de sluierwolken voor mijn ogen. Ik ben me volledig bewust van waar ik ben, hoe de stem van Lowie vragen stelt en wat er gebeurt. Dus dit is hypnose.

Ken ik jou niet ergens van?

Terwijl het in het hindoeïsme en boeddhisme een doodnormale zaak is, wordt er in de westerse wereld vaak lacherig over reïncarnatie gedaan. Toch heeft een aantal wetenschappers serieus onderzoek naar dit fenomeen gedaan. Er zijn geen keiharde

bewijzen dat reïncarnatie bestaat, maar enkele bevindingen duiden er wel op dat een mens zich voorvallen uit een vorig leven kan herinneren. Zo zijn er talloze voorbeelden van jonge kinderen die hun ouders gedetailleerd over bekende veldslagen of andere gebeurtenissen uit het verleden vertellen. Maar ook het gevoel dat je iemand die je zojuist hebt ontmoet al langer ‘kent’, kan betekenen dat er eerder contact is geweest in een vorig leven. Natuurlijk ben ik nieuwsgierig

naar ‘datgene tussen hemel en aarde’, want ik behoor tot de groep mensen die gelooft dat er meer is. Maar wat precies, dat weet ik niet. Ik hoop daarom dat ik bij reïncarnatietherapeut Lowie de Bie een klein gedeelte van het antwoord kan achterhalen. Mijn doodnuchtere lief en sceptische vriendinnen vinden mijn zweverige inborst eerder aandoenlijk dan interessant. De grappen en grollen stapelen zich een paar dagen voor de sessie dan ook in hoog tempo op. “Wat nou als je

**HEB JE HET GEVOEL
DAT JE IEMAND AL
LANGER ‘KENT’? HET
KAN ZIJN DAT JULLIE
IN EEN VORIG LEVEN
AL CONTACT HADDEN**

▶ Ietwat ongemakkelijk lig ik in de stoel bij reïncarnatietherapeut Lowie de Bie. Zo dadelijk gaat hij mij onder hypnose terugbrengen naar een vorig leven. De therapeut, bekend van het KRO-programma *Wie was ik?* belooft me dat het een ‘heel bijzondere en mooie reis’ gaat worden. Nog voor ik de kans krijg om in de lach te schieten, begint hij met aftellen. Vijf. Mijn lichte scepsis is op de

erachter komt dat je al honderd jaar een eendagsvlieg bent? Of dat je Hitler was? Of stel dat je 'vast' blijft zitten in een leven als boom?" Ja ja... er wordt alweer flink gefantaseerd.

Terug naar 1634

Terug in de stoel. Lowie vraagt me wat ik zie. Heuvels. Houten hutjes. Ik 'zie' dit echt en schrik van mijn eigen stem, die stellig antwoord geeft op de vragen die worden gesteld. Of ik naar beneden wil kijken, is de volgende vraag. Is het mijn fantasie of zie ik een paar modderige blote voeten en een rafelige, verschoten jurk? Door de vragen die Lowie stelt, komen we erachter dat ik een boerenmeid ben die met haar ouders en de rest van een gigantisch gezin in een Engels dorpje woont. O ja, het is 1634...

Lowie neemt me mee naar de vroegste herinnering van het verder naamloze meisje. Deze blijkt traumatisch te zijn: haar dorp wordt overvallen door mannen op paarden en voor haar ogen voltrekt zich een slachtpartij. Een volgende herinnering is dat ik word meegenomen door een man naar een groot huis. Ik mag niet meer bij mijn ouders wonen, maar moet in een soort 'gemeenschap' leven. Hier ben ik erg verdrietig over en terwijl ik dit vertel, voel ik een brok in mijn keel. Lowie raakt mijn schouder

aan, het afgesproken teken dat ik me ervan bewust ben dat ik in zijn kamer ben en niet door mijn gevoelens word overweldigd. Even later wordt duidelijk waar de brok in mijn keel vandaan komt. Ik vertel dat ik bezig ben met het hooi in de paardenstallen als er ineens een man opdoemt. Hij valt me aan en grijpt me bij mijn keel. Hij wurgt me. Ik ga dood. Ik hoor mezelf zeggen dat het geen zin heeft om me te verzetten. Dat deze man zoveel sterker is dan ik ben. Bovendien wist ik dat hij zou komen, hij heeft me vaker lastiggevallen. Op het moment dat ik mezelf op de grond zie liggen, heb ik al vrede gesloten met het feit dat ik ga sterven.

Lowie vraagt me om het dode lichaam van het meisje te omhelzen. Samen met hem ga ik haar 'healen' en naar het licht sturen. Even flitsten de gezichten van mijn lachende vriendinnen door mijn hoofd, ik kan nu al horen wat ze hiervan vinden. Toch ga ik door, ik omhels het meisje en raak de blauwe plekken in haar nek aan. Als het healing-proces voorbij is en de schrammen en verwondingen weg zijn, kan ik haar laten gaan. Ik neem afscheid van dit leven en laat het meisje naar het licht gaan. Vraag me niet hoe – maar als Lowie me in vijf tellen terughaalt naar 'deze' wereld, voel ik opluchting. Sodeju, het lijkt wel alsof ik vrijer

kan ademhalen. Ik gooi er een paar ongepaste krachttermen uit terwijl Lowie vertelt dat ik het heel goed heb gedaan.

Sterker nog, hij stelt voor om nog een keer terug te gaan. Iedereen heeft vele levens, waarvan sommige belangrijk en andere minder belangrijk zijn. Volgens Lowie krijg je tijdens elk leven een bijzondere opdracht mee. Als je alle opdrachten hebt volbracht, rest je het nirvana oftewel de hemel. Aan mijn ogen te zien vermoedt Lowie dat ik een oude ziel heb die al veel heeft meegemaakt. Ook vraagt hij me of ik me goed kan inleven in situaties en andere personen. Ik wil mezelf nu niet direct heldervoelend noemen, maar ik kan aardig aanvoelen hoe mijn naasten in hun vel zitten. Maar dat lijkt me toch meer een kwestie van iemand goed kennen? Maar goed, Lowie vraagt of het goed is dat we naar een leven gaan dat mij in dit leven op de een of andere manier blokkeert. Zodat ik na de sessie duidelijk zal merken dat er iets veranderd is. Natuurlijk stem ik hiermee in...

Obsessie voor de Vietnam-oorlog

In no time ben ik weer onder hypnose. Als ik mijn ogen 'open' zie ik wederom heuvels, houten hutjes en hoog gras. Volgens mij ben ik op de plek waar ik van tevoren graag heen wilde gaan. Dat klinkt vreemd, maar al lange tijd heb ik een lichte obsessie voor de oorlog in Vietnam. Alle boeken, films en docu's heb ik gezien en aangezien ik de obsessie niet kon plaatsen, moest het haast wel zo zijn dat ik in een vorig leven in die oorlog heb gevochten. Of is het toch mijn onderbewuste dat hier graag wil zijn? Als Lowie me weer vraagt naar mijn benen te 'kijken' schrik ik. In plaats van een paar stevige soldatenkisten zie ik ranke voeten. Ik ben weer een vrouw. Dat had ik niet verwacht. Als Lowie mij vraagt om een hutje binnen te gaan en te beschrijven

wat ik zie, voelt mijn lichaam in één keer zwaar aan. Alsof er een zware deken over me heen wordt gegooid. Met een andere stem dan de mijne, alsof mijn keel wordt dichtgeknepen, geef ik antwoord op Lowies vragen.

Aaneenschakeling van tragedies

In het hutje zie ik mijn drie kinderen en mijn beide grootouders. Maar er is veel verdriet. Ik haper en Lowie raakt mijn arm aan om me 'in het hier te houden'. Hij vraagt mij naar mijn prettigste jeugdherinnering. Ik antwoord met kinderlijke stem dat ik blij ben met mijn cadeau. Een varken, gekregen van mijn opa. Het kan heel hard rennen en ik ren erachteraan. "Ga verder naar het moment dat je je eerste kind kreeg, ben je blij?" Nee, zeg ik. Ik ben niet blij, ik vind het verschrikkelijk. Lowie probeert me naar de mooie momenten in mijn leven te loodsen, maar bij elke vraag die hij stelt, krijgt hij een triest antwoord. Deze vrouw was zeer verbitterd. Tijdens de oorlog is haar man omgekomen en ze moest in haar eentje zien te overleven. Haar kinderen raakte ze kwijt en zelf werd ze ziek. Haar leven is een aaneenschakeling van tragedies. Terwijl ik Lowie het verhaal vertel, wordt mijn stem steeds zachter. En het duurt niet lang voordat de tranen komen. Snel gaat de regressie-therapeut naar het 'laatste' moment van deze vrouw, zodat we haar kunnen healen en naar het licht kunnen sturen. Ze sterft een eenzame dood en ik voel zoveel verdriet dat het me fysiek pijn doet. Ik word misselijk en krijg kramp in mijn maag. De tranen rollen in een flink tempo over mijn wangen. We sluiten het leven af, mijn ziel gaat naar het licht en door terug te tellen van vijf naar één haalt Lowie me terug naar het hier en nu. Enkele minuten gaan voorbij voordat ik op een normale manier kan praten. Wat is me nu weer overkomen?

**ALS IK NAAR BENEDEN
KIJK, ZIE IK EEN PAAR
MODDERIGE BLOTE
VOETEN. IS HET MIJN
FANTASIE OF 'ZIE' IK
DIT ECHT?**

IK BEN
BEZIG MET
HET HOOI
IN DE
PAARDEN-
STALLEN
ALS ER
EEN MAN
OPDOEMT.
HIJ VALT
ME AAN EN
GRIJPT ME
BIJ MIJN
KEEL

Reïncarnatietherapie: de een vindt het de grootste mogelijke onzin, de ander smult bij het horen van de verhalen. In elk geval merk ik in de dagen na de sessie dat het onderwerp een hoop stof doet opwaaien. Niet in de laatste plaats bij mezelf, want ik zit in een soort tweestrijd. Is dit alles echt gebeurd? De spagaat wordt veroorzaakt door aan de ene kant mijn altijd zeer rijke fantasie tegenover de letterlijk fysieke ontlading die de sessie teweeg heeft gebracht. Precies zoals Lowie had voorspeld, kreeg ik twee dagen later last van mijn maag en bleef ik een tijdje misselijk. En ook voorspelde de therapeut dat ik een 'opgelucht' gevoel zou ervaren, alsof ik lichter door het leven zou gaan. Ook dit is het geval geweest... In plaats van mijn dagelijkse piekeruurtje val ik 's avonds direct in slaap. Daarbij is het ook wel een erg mooie gedachte dat het leven dat ik nu leid er een van velen is. En dat de mensen die mij dierbaar zijn ook in een volgend leven dicht bij mij zullen staan. **COSMO**

**COSMO'S
PARA
SPECIAL**